

Stappenplan?

door ds. A. Moerkerken - Uit de Saambinder 13/02/2003

In ons land waait de wind vaak uit dezelfde hoek. Het is te zien aan de bomen in het vlakke land: ze staan meestal scheef naar één kant. De wind komt meestal uit het westen. Aan dit verschijnsel moest ik denken toen ik onlangs weer eens een stukje kritiek las op de prediking die binnen onze gemeenten gangbaar is. De kritiek uit zich op heel verschillende manieren; de wind waait telkens uit een andere hoek. Maar die wind zoekt toch ook steeds na verloop van tijd weer dezelfde hoek op. Welke hoek? Die van de kritiek op de standen in het genadeleven.

DJK: Het ware te wensen voor dominee Moerkerken dat de wind des Heiligen Geest eens flink ging waaien in het leven en bestaan van deze vooraanstaande predikant in de Gereformeerde Gemeenten. Al ware het alleen maar voor wat betreft de verderfelijke leer die aldaar zondag aan zondag geleerd en verkondigd wordt. Ik wenste dat die Wind des Geestes eens zo hard ging waaien, dat alle hoge bomen in dat besloten kerkverband eens plat op de grond voor God zouden vallen, biddende en smekende om vergeving vanwege de valse leer waarin zij allen zeer hardnekkig hebben volhard. Want er wordt daar aanvankelijk gebouwd op een valse levendmaking vanuit de overtuigen der wet, en evenwel toch op Christus gewezen als enig Redmiddel van de zonde. William Huntington zou gezegd hebben: “...door zulk een leer wordt men aangezet tot geestelijke hoererij.” Een kerkverband alwaar het ware zaligmakende geloof gescheiden is van het metterdaad geloven in het Voorwerp des geloofs, en waar de wedergeboorte gescheiden en losgetrokken is van de bewuste rechtvaardiging door het geloof. Een leer waarin het geloof geplant kan zijn zonder dat men weet in Wien men geloofd heeft tot zaligheid en vrede met God. Een leer waarin oudwijfse fabelen geleerd en verkondigd worden. Een leer waarin de Heilige Geest een zondaar levend maakt door de bediening der wet, die niet uit het geloof is (Gal. 3:12a), en waar het Evangelie slechts helpende genade biedt. Een leer van niet ALLEEN de genade Gods in Christus, niet ALLEEN de rechtvaardiging door het geloof, niet ALLEEN het Woord, en niet ALLEEN Christus, maar waar het onvolmaakte opknipwerk van een ontwaakte zondaar vermengd wordt met het enig volmaakte Offer en Werk van Christus Jezus. Een leer waardoor men de genade inwacht, en geschikt zoekt te worden voor de gerechtigheid in Christus onder een verbroken werkverbond. Terwijl Gods Woord ons leert dat: de ziel die zondigt zal de dood zekerlijk sterven! Een leer waarin men het eerste beginnende nieuwe leven, en het eerste geplante geloof, baseert en fundeert op enige gemoedsovertuigingen en de

eerste werken der wet van een ontwaakt zondaar die zijn bestaan zoekt op te knappen voor God. Een leer die de genade Gods teniet doet, en waarin Christus wezenlijk tevergeefs gestorven is (Gal. 2:21). Een leer waar het Evangelie alrede zijn kracht kan doen, terwijl de wet nog heerschappij voert. (Rom. 7:1:3) Een leer die de twistingen Gods in het diensthuis van Egypteland wezenlijk alrede houdt voor het bloed van het paaslam, het eten van zijn geroosterde vlees en het water van de wolkkolom die Israel in vrijheid heeft geleidt. Een leer waarin een ontwaakte verkoren christen het leven alrede heeft, waar Christus Zijn bestaan voor God in gehoorzaamheid nog moest verliezen. Een leer en prediking die naar de mens is, en niet Gode tot eer en Godeverheerlijkend is. Een leer waarin een zondaar niet één plant met Christus behoeft te worden in Zijn kruisdood, want men is volgens deze drogleer alrede uit de doden opgestaan alvorens men een geestelijke kruisdood met Christus gestorven is (Gal. 2:20a). Men heeft de Parel van grote waarde tegelijkertijd gevonden en alrede heimelijk gekocht met de koopman van schone paarden, alvorens heen te zijn gegaan alles verkocht hebbende. Een leer waar men met de verloren zoon Christus bij de varkens gevonden heeft toen hij tot zichzelf gekomen was. Een leer wat een waangeloof niet vervloekt maar koestert, paait en in leven houdt. Een leer die het geloof in Gods heilige wet (ten leven) houdt, of vermengd met, voor het geloof in de beloftenissen des Heiligen Evangeliums. Een profane leer waarin gesteld wordt wanneer de kwaal is ontdekt men van Gods kant alrede genezen is (zonder dat er gesneden is), of wanneer men wenend beseft gevangen te zijn onder het juk der wet men van Gods kant alrede bevrijd is (zonder dat men in een gericht is geweest). Een leer waar het offer van Christus als bijzaak en niet centraal wordt gesteld, een leer waarin de melaatse alrede gereinigd is alvorens dat zijn huid geheel dood en gestorven is. Een leer waarin men heimelijk alrede met Christus verenigd is zonder geestelijk besneden te zijn met het stenen mes der gerechtigheid, en zonder eerst verdrongen te zijn in het badwater der wedergeboorte. Terwijl de Heere Jezus toch heel duidelijk leerde dat, het zaad dat niet sterft ook niet leven zal, Rom. 6:7. Het is een leer die de verkondiging van de kruisdood en opstanding van Christus Jezus compleet verkracht, ontkracht en geheel verloochent. Wat zullen deze leraren straks veel uit te hebben leggen aan God Die hen nimmer riep tot het verkondigen van deze stelselmatige ROOMSE halve waarheden. Ze zullen verstommen!! U durft nogal wat te zeggen, mijnheer Kleen?! Ja, dat durf ik zeker...en ik weet heel zeker daarvoor Gods onfeilbaar Woord aan mijn zijde. Al waren er duivels als pannen op de daken van al de Ger. Gem. kerken in Nederland, en al waren er zoveel gestudeerde dominees in de Gereformeerde Gemeenten (in Ned.) als geleerde duivels in de hel, ik ging voor geen van hen allen opzij!! Want als er één kerkverband de Waarheid oneer heeft aangedaan, heeft verminkt, heeft verkracht en op gruwelijke wijze heeft ontheiligt....dan zijn het de Gereformeerde Gemeenten (in Ned). Als er één kerkverband de dienstbare honden buiten de weg van Gods heilige recht om in vrijheid hebben gepreekt, en Gods verlost volk bij vernieuwing in de banden der wet en in duisternis hebben gedreven en hen de vertroosting Gods hebben doen ontberen,dan zijn het de Gereformeerde Gemeenten (in Ned). Het ergste is dat zij zeer velen hierin hebben meegetrokken. Het is een duivelse leer met een schijn van Godzaligheid, die God Zijn eer ontrooft. Zijn er daar dan nooit zielen tot bekering

gekomen? Vast wel, maar dat gebeurde in Luthers' tijd ook wel in de Rooms Katholieke Kerk. Ook daar werd Christus onder een deksel verkond. Het is dus niet dankzij, maar desondanks de prediking die aldaar geleerd en gepredikt wordt. Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt. (Gal. 1:8-9)

Ds. A. Moerkerken: De 'standenprediking' ligt al geruime tijd onder vuur. De één vindt de prediking 'ingewikkeld geworden'. Een ander noemt haar voorwaardelijk. Een derde spreekt van een schema. Of een bekeringsstelsel. Nog niet zolang geleden waren in Visie, het blad van de EO, enkele artikelen te lezen over de zogenaamde jongerenavonden. Over deze samenkomsten is ook in ons blad nog niet zolang geleden een serie artikelen geschreven. Volgens Visie wordt de wijze waarop God in het leven van een mens werkt in de prediking binnen onze gemeenten 'zo gedetailleerd uitgelegd dat er in de loop van de tijd min of meer een bekeringsmodel is ontstaan'. Daar hebben we dus weer een ander woord: bekeringsmodel. En onlangs droeg een hoogleraar het zijne bij, door te spreken over een 'stappenplan'. Ik weet niet zeker waar hij dat woord vandaan haalde, maar ik vermoed dat het afkomstig is van het Nederlands Dagblad. Deze krant had de uitdrukking op 16 juni 2001 al gebruikt door te beweren dat men in onze kring 'zijn heilzekerheid ten diepste ontleent aan een soort geestelijk stappenplan'. Niet zelden voegt men aan deze kwalificaties nog toe dat het er in de prediking van dit bekeringsstelsel om gaat dat men aan de weet komt op welk 'station' van de weg der genade men is. Weet men dat eenmaal, dan hoopt men nog wel wat verder te komen, maar beslist nodig is dat niet, want men is immers 'op de weg'. En dat is voldoende...

DJK: Lees dan hier hoe Moerkerken een waangeloof voor het ware geloof houdt, ofwel de gemene werkingen des Geestes alrede houdt voor de werkingen van de verworven Geest van Christus, ofwel het geloof in de wet alrede houdt voor het geloof in het Evangelie. Ik citeer uit de Saambinder van 19 juli 1984 (hetgeen hij nooit herroepen heeft): "Wat gebeurt er nu precies in de roeping? Wanneer God een mens roept (wij doelen hier natuurlijk steeds op de inwendige roeping), snijdt Hij hem van de oude levenswortel Adam af en plant hem Christus in. Deze inlijving in Christus vindt plaats, doordat de Heilige Geest het geloof plant in het hart van de zondaar; dat geloof nu verenigt met Christus. Zonder dit ingeplante geloofsvermogen (Comrie noemde het de habitus of hebbelijkheid van het geloof) is de zondaar buiten Christus en dus nog dood in de zonden en de misdaden. Zondag 7 van de Heidelbergse Catechismus zegt zo terecht, dat alleen diegenen zalig zullen worden die Christus door een waar geloof zullen worden ingelijfd en die al Zijn weldaden aannemen. Over deze dingen nu bestaat in het kerkelijk leven in ons land een ontzettende verwarring. Velen menen, dat een zondaar, die Christus wordt ingelijfd, Hem dus ook kent. Dan zou de weder geboorte dus hetzelfde zijn als de openbaring van Christus aan het hart. Dit is echter volstrekt niet waar! De inlijving in Christus vindt plaats in de inwendige roeping, betekent de levendmaking van de dode zondaar en is het beginpunt van alle

geestelijk leven. **Maar zulk een levendgemaakte zondaar kent Christus niet!** Hij krijgt met Góð en met zichzelf te doen, met zijn zonden en met zijn gescheiden staat van God. Laten wij toch scherp blijven onderscheiden tussen deze inlijving in Christus en tussen de openbaring van Christus aan het hart! Tussen de inlijving in Christus en de openbaring van Christus ligt de toeleidende weg tot Christus. Altijd is onder ons geleerd - **en dat blijve zo** - dat er geen toeleidende weg is tot de wedergeboorte ('t is dood òf leven!), maar wel tot Christus. Ik weet, dat dit een punt is, waarop velen, ons overigens nauw verwant, hun pijlen richten. Men verwijt ons, dat in zulk een prediking geestelijk leven geleerd wordt buiten Christus. Deze prediking zou de mensen rust en troost geven in de kenmerken van het wedergeboren zijn. **Ik zou zulke verwijten bijna lasterlijk willen noemen.** Ronduit gezegd komen deze verwijten er immers op neer, dat deze prediking de mens bedriegen zou, valse gronden zou geven voor de eeuwigheid. Maar dit is nu juist niet het geval. Integendeel: door scherp te onderscheiden tussen de inlijving in Christus (inwendige roeping, wedergeboorte, staatsverwisseling, levendmaking!) en de openbaring van Christus (de 'tiende ure', Joh. 1:40) worden twee dingen bereikt. In de eerste plaats wordt zo geleerd, dat elke traan, waarlijk om de zonden door een verbroken hart tot God geschreid, voortvloeit uit Christus; zo krijgt God de eer ook van de allereerste beginselen van het geestelijke leven. In de tweede plaats wordt zo geleerd, dat de rust der ziel alleen daar bevorderd wordt, waar het Gode behaagt Zijn Zoon in haar te openbaren. Zo worden twee uitersten vermeden: de mens wordt niet opgebouwd in zijn tranen en gemis, maar Gods bekommerde tobbers krijgen ook geen klappen die zij niet verdienen."

Ds. A. Moerkerken: Jammer toch, al deze nare karikaturen! Waar loopt men nu toch eigenlijk zo tegen te hoop? Het is geen stappenplan, geen verstandelijk beredeneerd systeem, geen dor en strak schema dat wij prediken. Althans: wij willen zo niet prediken. Dat er aan onze bediening veel ontbreekt, dat wij ons vaak hebben te schamen over het gebrek en tekort dat eraan kleeft - dat moeten we maar nooit ontkennen. Dat we nooit groot en goed genoeg van God spreken, nooit slecht genoeg van de mens, nooit scherp en ontdekkend genoeg van de zonde, nooit lokkend genoeg van de roepstem van het evangelie, nooit waarschuwend genoeg van de hel, nooit heerlijk genoeg van de hemel... wie zal het durven weerspreken? Maar men doet de prediking in onze gemeenten veel onrecht als men haar verwijt dat zij een soort geestelijk stappenplan bevat en dat wij de mensen voorhouden dat het voldoende is als men weet in een bepaald 'stationnetje' te zijn en dat men zich verder er geen zorgen over hoeft te maken hoe men in Christus geborgen kan worden. Wat dat is onwaar en het is onbillijk.

DJK: Dominee Moerkerken, die we ook wel 'de bloemboltheoloog' kunnen noemen, kan en wil niet anders spreken en leren dan vanuit de filosofieën van Alexander Comrie, en weigert te leren en te spreken vanuit, en weigert te horen naar de rechtvaardigingsleer der apostelen. Hij betoont zich keer op keer een profane hardnekkige vijand betoond van de leer zoals deze wordt voorgesteld in de Romeinen- en Galatenbrief van de apostel Paulus. Er wordt in zijn kerkverband dan

ook zelden of nooit uit deze leerbrieven geleerd. Ze zouden met alles vastlopen, en de vele waangelovigen in dat kerkverband zouden tenslotte hun biezen pakken. Het probleem van Moerkerken is dat de valse leer die hij aanhangt en verkondigt uiteindelijk zijn identiteit geworden is. Wanneer hij hiervan dus publiek afstand zou nemen, verliest hij daarmee tegelijk zijn verworven status en opgebouwde identiteit binnen de Gereformeerde Gemeenten. Lees hier hoedanig Moerkerken het ware geloof scheidt van het metterdaad geloven tot zaligheid en vrede voor de ziel: “Wat is een waar geloof?’ Als we het antwoord bezien, dan moeten we er oog voor hebben dat de ouden gezegd hebben dat er verschil is tussen de hebbelijkheid en de dadelijkheid van het geloof. [Er is verschil tussen de planting van het geloof en de oefeningen](#). Begrijpen jullie dat, jongens en meisjes? Ik zal het voor jullie nog duidelijker zeggen. In november kun je een bloembol in de tuin planten. Jullie hebben allemaal wel eens een bloembol gezien. Daar zit geen kleur aan, geen stengel, geen bladeren, geen reuk. Er is niets aan te zien. En toch zit heel die bloem er al in. De kleuren, de stengel, de bladeren, het stuifmeel, de kelk, de geur zelfs. Alles zit in die bol begrepen maar je ziet het niet. Die bol gaat de aarde in en verdwijnt een hele tijd. Het is net of er niets in de grond zit. Je vergeet het. Maar dan, in het voorjaar, zie je ineens een groen sprietje opkomen. Dat is er niet bijgevoegd, dat komt uit die bol. Er komt een stengeltje en langzaam aan ga je kleur zien die die bloem zal krijgen. En als het wat later is, het heeft geregend en de zon heeft geschinen, dan staat er een tulp of welke bloem dan ook. Zo is het nu ook met het geloof. Nog een beeld? Een klein kind van een paar uur oud heeft oogjes, als het gezond is. Het kan die oogjes ook al opendoen maar het kindje ziet je niet. Het heeft oogjes, maar het zien komt later. Een mens kan oren hebben, maar dat hij niet hoort. Er is verschil tussen het gehoor en het horen. Er is verschil tussen het gevoel en het voelen. Er is verschil tussen de reuk en het ruiken, tussen de smaak en het smaken. [En zo is er verschil tussen het geloof en het geloven](#). Dat geloof is als het ware die bol, met eerbied gesproken, die God de Heilige Geest in de wedergeboorte komt te planten in het hart van de zondaar.” (Uit zijn verhandeling over HC zondag 7) Door deze vloekleer zijn velen binnen en buiten zijn kerkverband bedrogen worden, en met een ingebeeld waangelooft voor eeuwig ter helle zullen varen. Straks zal dominee Moerkerken zich moeten verantwoorden voor al het bloed dat hij geestelijk vergoten heeft. Dan zal hij zich niet meer kunnen verdedigen voor zijn hemelse Rechter Wien hij middels deze leugenleer heeft onteert en bespot.

Ds. A. Moerkerken: Wat is de zaak? Onze prediking wordt gekenmerkt door de standen in het genadeleven, dat is waar. Maar niet alléén daardoor! Zij wil prediking zijn van het werk van de drie-enige God, trinitarisch en theologisch dus. Zij wil geen andere grond van zalig worden leggen dan het borgwerk van de Zone Gods zoals Hij dat voor Zijn volk deed - christologisch en christocentrisch dus. Maar zij wil óók het werk van de Heilige Geest verkondigen zoals Hij werkt in Zijn volk. En bij dat laatste behoort voluit ook de prediking van de onderscheiden standen in het geestelijk leven. Het is ook volstrekt niet zo dat dit iets is van de laatste twintig jaar en dat het zou behoren tot wat men wel aanduidt als de 'verrechtsing' binnen ons kerkverband. Het is met de stukken aan te tonen dat dit niet waar is. Wie - ik noem maar een

voorbeeld! - met aandacht de catechismusverklaring doorneemt van ds. G.H. Kersten, zal de standen in het genadeleven voluit aantreffen. Niet een spoortje hier en een stukje daar, maar als een draad die heel zijn prediking doortrok.

DJK : Dat men een zuivere bevinding voor kan stellen vanuit een valse leer, is Moerkerken volkomen onbekend. Mannen als ds. Kersten, ds. Fraanje, ds. Lamain en ds. Joh. Van der Poel preekten in wezen alleen de bevinding der heiligen. Naar deze bevinding legden zij de Schriften uit, terwijl ze juist de bevinding der heiligen vanuit de leer der apostelen behoorden te verklaren. Ik hoop dat u me kunt volgen. Moerkerken doet hetzelfde met Bunyan, hij verklaart de Schrift vanuit de allegorische christenreis van John Bunyan, terwijl hij deze allegorie juist vanuit de leer der apostelen behoorde te beschouwen. Ik denk werkelijk dat Moerkerken in deze met een vreselijke blindheid is geslagen. Het zou nog erger zijn als hij tegen beter weten in dit bleef leren. Voornoemde leraren die wezenlijk allen vanuit de leer en filosofie van Comrie leerden, waren dus geen theologen die leerden vanuit de Paulinische leerbrieven, zoals mannen als Van der Groe, Kohlbrugge, Huntington, Erskines, Shepard, Boston en anderen dit wel deden. Maar voor het leven van deze mannen heb ik nog wel enige achting, niet voor wat betreft hun leer, maar wel voor wat betreft hun geschonken genade. Ja lezer, het Israel van het Noorden waarin God met Zijn lieve Geest zo rijkelijk wilde werken heeft uiteindelijk het heldere licht der reformatie ingeruild voor een halve waarheid. Nu zijn we geslagen met de stok waarmee wij God in Zijn heilig Aangezicht geslagen hebben. God heeft ons geslagen met een kracht der dwaling die zelfs velen van Gods kinderen aangehangen hebben, waaronder voornoemde leraren.

Ds. A. Moerkerken: Soms brengt men als bezwaar tegen een prediking van de standen in het genadeleven in, dat men beter kan spreken over groeien in het geloof. Nu moet het me van het hart dat die term mij nooit aangenaam aandoet. Wanneer ik mensen erover hoor spreken dat zij willen groeien in hun geloof, of willen 'opgebouwd worden' in hun geloofsleven, dan denk ik wel eens: 'Ben je er dan zo zeker van dat je het geloof bezit? Of veronderstel je dat eigenlijk maar?' Het is helemaal niet ten onrechte dat men wel eens heeft opgemerkt dat onze tijd zich niet meer kenmerkt door een spreken over de veronderstelde wedergeboorte, maar dat daarvoor in de plaats schijnt gekomen te zijn een veronderstellen van het geloof. De vraag hoe het begonnen is, wordt overgeslagen: met zulke vragen leert men een mens maar 'in zichzelf te wroeten', zoals het heet. Laten we toch voorzichtig zijn! Het is me wel eens opgevallen bij het lezen in de Christenreis van Bunyan, dat Christen nogal eens aan degenen die hij ontmoet de vraag stelt hoe zij toch op de weg gekomen zijn en of zij daar ook verslag van kunnen doen. Dat was voor John Bunyan kennelijk heel belangrijk. Wij zijn toch hopelijk niet boven die vraag uitgegroeid?

DJK : "Ben je er dan zo zeker van dat je het geloof bezit? Of veronderstel je dat eigenlijk maar?" Dominee toch, hoe blind bent u nou toch...dit veronderstelde geloof heeft u uw hoorders zelf opgelegd, zelf ingepreekt en zelf wijsgemaakt!!! Diegenen die nog door de vloek der wet gedood moesten worden, worden opgebouwd, en zij

die door een waar geloof in de vrijheid Christi zijn ingelijfd krijgen naar verloop van enige tijd de Judaïsten uit dit kerkverband op huisbezoek die ze van een bevrijd christen opnieuw een werkeilige dienstbare Jood wensen te maken. Wie het verstaat, die verstaat het! Wee u gij schriftgeleerden, want gij hebt de sleutelen der kennis weggeworpen waardoor gij niet kon ingaan, en anderen die ingingen hebt gij verhinderd. De leer die dominee Moerkerken aanhangt en preekt verschilt derhalve wezenlijk niet zo veel met de stapsgewijze rechtvaardigingsleer van Rome, die de wedergeboorte door de doop leert, vervolgens een wettische heiligmaking, die voor een enkeling eindigt met de vergeving der zonden. Maar o wee, wanneer u enigszins teveel spreekt vanuit de zekerheid en vastigheid van uw geschonken geloof, over dat uw zonden om Zijntwil door Zijn kruisdood en opstanding voor eeuwig vergeven zijn. Dan bent u namelijk een ergernis voor 'de kleine bastaarden' (= de zgn. arme tobbers) die uit de geestelijke hoererijsleer van Moerkerken geboren en geteeld zijn, en er volgens hem toch ook bij behoren. -- EN DAT BLIJVE VOLGENS HEM ZO -- Moerkerken leert de wedergeboorte niet door de doop maar door een verondersteld waangelooft gewerkt vanuit de overtuigingen der wet gewerkt door de Geest van Christus. RONDUIT VERSCHRIKKELIJK!!! Na deze valse wedergeboorte begint de ontwaakte zondaar ook zijn bestaan op te knappen voor God vanuit een verbroken werkverbond. Hij begint zijn zonden te bewenen, gaat in de rouw en scheurt zijn klederen, gaat op alle gebied reformeren, veel lezen en bidden, veel naar de kerk, krijgt andere vrienden....kortom, alles wordt anders. PRECIES, HET WORDT ANDERS, MAAR ZULK SOORT VERANDERING IS NOG GEEN VERNIEUWING!! De vernieuwing is daar waar de ziel aan het einde van al deze werken der wet wordt gebracht, een doodsteek ontvangt en daardoor zijn bestaan verliest voor God, verloren gaat middels een hartverscheurend berouw, zijn vonnis mijnend een vloek- en kruisdood sterft in zijn geweten, en vervolgens vrijgesproken door God van schuld en straf door de openbaring van Zijn lieve Zoon aan het helwaardige hart van die verloren/verloren zondaar. Hier is het oude bestaan onder de wet afgelegd en voorbijgegaan, ziet in Hem, dat is door een waar geschonken geloof in Hem is het alles nieuw geworden. Het is volbracht! Zie daar het begin van het vernieuwde leven uit Christus. Geliefde lezer, ik vrees dat er voor Moerkerken en de zijnen geen hoop meer is....maar wat ik u dringend wil verzoeken is: VLUCHT WEG VAN DEZE VLOEKLEER, DENK AAN UW KOSTELIJKE ZIEL VOOR DE EEUWIGHEID, VANAF HEDEN HENEN UIT MET DEZE LEUGENLEUR WAARIN DE RECHTEN GODS NIET VERDEDIGD MAAR ONTEERT EN ONTHEILIGT WORDEN.

Ds. A. Moerkerken: Met dit alles willen we niet ontkennen dat de Heilige Schrift spreekt over een opwassen in de genade en in de kennis van de Heere Jezus Christus. Op zichzelf mag het spreken over groei en wasdom daarom niet worden veroordeeld. Maar als we het punt waarop het aankomt nu eens scherp mogen formuleren: mag men nu zeggen dat er in het genadeleven bepaalde kruispunten zijn waar de één van Gods kinderen voorstaat en de ander erachter? Vroeger sprak men niet van kruispunten. Men had er weer andere woorden voor, zoals 'daadzaken'. Dat woord gebruiken we vandaag niet zoveel meer. Maar de zaak is niet hoe we het benoemen, maar wat we bedoelen. Mogen we dan niet zeggen dat Jakob na Bethel kennis had

aan dingen die hij tevoren miste? Geldt dat van Pniël niet evenzo? Wisten de discipelen na Pasen niet van dingen die hun tevoren verborgen waren? Was de zaligheid hun op de Pinksterdag niet nader dan 'toen zij eerst geloofd hadden'? Dat is toch niet alleen maar een kwestie van groei? En gelden die dingen dan vandaag niet evenzeer in het leven van Gods kinderen? Zijn er niet die vóór de openbaring van de Middelaar staan en anderen die daar heilig weet van hebben? Wandelen sommigen van 's Heeren kinderen nog niet tussen de Stad Verderf en het Poortje? Zijn anderen niet dóór het Poortje gegaan, maar dragen nog altijd het pak op de rug? Wij moeten deze dingen vasthouden! Nogmaals: zij zijn niet iets nieuws. Zo is onder ons altijd geleerd. En het is zo ook door Gods kinderen beleefd. Is de beleving van Gods volk dan de norm? Weegt die zwaarder dan de Schrift? Die vraag behoef ik niet eens te beantwoorden: vraag het Gods kinderen zélf maar hoe zij daarover oordelen. Maar wanneer wij de standen in het genadeleven gaan ontkennen of verzwijgen, zal de prediking gaan verschromelen. En daarmee óók het geestelijk leven. Want die beide houden meestal gelijke tred.

DJK : Beste dominee, laat ik u mogen zeggen dat Abraham, Izak en Jacob, Simeon en Anna, de Samaritaanse vrouw uit Joh. 4, de blindgeborene uit Joh. 9, de blinde Barthimeus, Zacheus de tollenaar, de zondares aan de voeten van Christus uit Lukas 7, de bloedvloeiende vrouw, en ook de discipelen van de Heere Jezus, door hun geschonken geloof alrede een geestelijke kruisdood met Christus gestorven zijn en met Hem zijn opgestaan tot een nieuw leven alvorens Christus voor hen allen (= de Kerk van verleden, heden en toekomst) in de volheid des tijds aan het kruis is gegaan. Voor u wellicht een crisis om te verstaan en te geloven, maar het is toch echt zo. Het geloof dat hen geschonken werd bestond namelijk uit een stondelijke doding en levendmaking, ofwel uit een toegepaste kruisdood en opstanding, en was geen ander geloof als het geloof dat de Pinksterlingen, de stokbewaarder van Fillipi en het huis van Cornelius ontving. Lees hier de bekering van al de verkorenen Gods in Christus Jezus: Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus; Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods. (Rom. 5:1-5)

Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven; (Rom. 6:3-8)

Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen. Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter. (Rom. 7:4-6)

Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest. (Rom. 8:2-4)

Ds. A. Moerkerken: Nog twee argumenten die dikwijls tegen het preken van de standen in het genadeleven worden ingebracht, willen we kort onder ogen zien. Maakt zulk preken niet heel hoogmoedige mensen? Komen er dan niet van die geestelijke 'koninkjes', die neerzien op degenen die nog niet zover geleid zijn als zijzelf? Dit bezwaar wordt vaak ingebracht, 'k Zou ervan willen zeggen dat wij niet hoogmoedig behoeven te worden gemaakt. We zijn het al, allemaal. En wel op een verschrikkelijke manier. Onze hoogmoed kunnen we voeden onder elke soort van prediking. Maar waar de standen in het geestelijk leven récht worden gepredikt, zal het de mens juist afbreken in zijn vroomheid. Want ieder kan dan juist horen wat hij mist! Een tweede bezaar is, of deze prediking Christus niet van Zijn plaats dringt. Paulus had toch niet voorgenomen iets te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd? Moeten wij daar - zo vraagt men - dan de christen in al zijn verschillende 'standen' voor in de plaats stellen? Het antwoord hierop moet zijn dat dit een valse tegenstelling is. De standen in het genadeleven te prediken wil niet zeggen de christen te prediken! Het is de prediking van Christus, maar dan wel zoals Hij functioneert in de harten van Zijn kinderen, met name in Zijn ambten. Het is de prediking van de kennis van de drie-enige God, zoals Hij Zich doet kennen in de harten van de Zijnen. Nee, wij preken geen stappenplan. Het is verdrietig dat de wind steeds weer uit deze hoek komt waaien. Er zou al veel gewonnen zijn als men én binnen én buiten onze gemeenten de prediking die wij liefhebben eerlijk en zonder vooroordeel tegemoet zou treden.

Capelle aan den IJssel, ds. A. Moerkerken

DJK : Ik besluit met een opmerking van William Huntington die ik nooit vergeten zal, die u misschien al eerder gelezen hebt, en hierop zeer toepasselijk is. Ik citeer deze treffende woorden van de eenvoudige kolendrager uit 'Het Koninkrijk der Hemelen ingenomen door gebed'. "Ik heb vaak gedacht, en ik geloof dat dit ook waar zal blijken te zijn in de dag des oordeels, dat velen in onze dagen die veel geleerd hebben

en zich vertonen in ambtsgewaad, die eerbied inboezemen bij hun gehoor, de gave der welsprekendheid hebben en kunnen putten uit een aantal goed en zorgvuldig gekozen evangelieteksten, tegelijkertijd verkeren onder de geest der dienstbaarheid. Iedere christen die verkeert onder de werkingen van de geest der liefde en der gematigdheid, kan dit opmerken en voelen door de dienstbaarheid en wettische ijver die zij brengen over degenen die onder hun gehoor zitten, **want het zijn niet slechts woorden die hun uitwerking hebben op de kudde – die raken slechts het verstand - maar de kudde drinkt de geest van de herder in, of deze nu wettisch of evangelisch is.** Omdat zulke predikanten geen bevindelijke beschrijving kunnen geven van de vrijheid van de Heilige Geest, zijn ze denk ik instrumenten om veel ellendige zielen in de ketenen te houden door, net als Mozes, de kudde naar de Horeb te leiden. De predikant kan anderen de vrijheid verkondigen, terwijl hij zelf een dienstknecht der verdorvenheid is, zoals de Schriften getuigen. Eens hoorde ik iemand van deze stempel preken. Ik was zo onder de indruk van zijn eerbiedwaardige voorkomen, zijn welsprekendheid en zijn goed gekozen uitdrukkingen, dat ik dacht dat ik hem, als het in mijn vermogen had gelegen, wel naar het graf gevolgd zou hebben en toch verheugde ik mij slechts over zijn welluidende stem. Desondanks bracht hij mij onder zo'n wettische geest, dat ik, terwijl ik naar huis ging, kermde vanwege mijn harde hart tot mijn borst er pijn van deed en ik ervoer hoe mijn ziel daardoor nog lang in de strikken bekneld bleef. Ik ken enige mensen die het ene deel van de dag zitten onder een zeer evangelische predikant en het andere deel van de dag onder iemand die de wet preekte, en geen verschil zien. Ze komen van jaar tot jaar ook geen stap vooruit op de weg der bekering. Ik ben heel bang dat ze, als ze nog zeven jaar gediend hebben, nog even ver van de berg Gilead verwijderd zien als nu, want de berg Sinaï is als de bergen van Gilboa, waarop dauw noch regen valt.”

Katwijk aan/zee, D.J. Kleen